

- „Háború és béke”. Túl vannak az első üldöztetés-sorozaton, ennek eredménye az, hogy már több gyülekezet van.
 - A béke idejében sem engedik el magukat, az Úr félelmében élnek. Azáltal, hogy Krisztuséi lettek, Ő adott nekik önazonosságot és közösséget („ki vagyok én”, „kik vagyunk mi”).
 - A gyülekezet növekedését is Ő adja (nem erőlködnek, nem ötletelnek) – „a Szentlélek vigasztalásában” járnak, ezért sokasodnak.
 - Az Úr nem vette ki őket a világból, ott maradtak, világítottak, és ehhez a világossághoz jöttek mások.
 - Figyelik a hívők (mint egyének) és a gyülekezet életét is.
 - Közösségi (gyülekezeti) evangélizáció és egyéni misszió. Itt inkább az utóbbi folytatott (nincs szó programok szervezéséről).
 - Megélni azt, ahogy Jézus Krisztus tanított és cselekedett és megéli bennem; megvallani, hogy azért élek így, mert keresztyén vagyok.
 - A cél az, hogy mások is megtérjenek. Ha valaki kedvesen fogadja a bizonyágtételünket, az még nem megtérés. Lehet, hogy nem érti, lehet, hogy már „nincs messze az Isten országától”, de nincs is még bent.
 - Nem aggódnak, hogy hogyan fogják átélni / túlélni a következő üldöztetést. Péter (és a többi tanítvány) Jézustól hallotta, hogy őket is üldözni fogják.
 - Még nem ismerték a „konstantinuszi keresztyénséget”. A mai hívők számára kísértés, hogy beolvadjanak abba. Reformáció, ébredések tanulsága, hogy a Szentlélek a „hivatalos keresztyénségből” is kihív embereket és közösségeket igazi követésre – de ezt az igével teszi, amely a „hivatalos egyházban” is hangzik, és ha valaki az igének hisz, és nem „az írástudók hazug tollának”, az felébredhet – és támadni fogják. Fontos, hogy hívő közösséget találjon.
- Péter bejárja a gyülekezeteket (amelyek az üldöztetés következtében jöttek létre). „Legeltesd az én juhaimat!” – ennek a parancsnak engedelmeskedik.
 - Nem jut el minden egyes hívőhöz, de eljut minden gyülekezetbe, és oda, ahol személy szerint rá van szükség: Énéász meggyógyítása, Tábita feltámasztása, ill. ApCsel 8-ban Samáriában az ottani ébredés „teljessé tétele”.
 - Énéász: Péter csodát tesz, „mindenki látja” – hogyan lesz ebből hit? (35. v.: megtértek az Úrhoz). Ehhez kell a gyülekezet jelenléte és bizonyágtétele. Isten Lelke, aki azt (is) munkálja, hogy ne csak a testi gyógyulást kívánják az emberek.
 - Péter a saját életében nem juthatott el mindenhova, de az evangélium akkor és a későbbiekben igen. Erről Isten gondoskodik, akár az üldöztetéseken keresztül is.
 - A közvetlenül ez utáni események: Péter Tábita miatt Joppéba megy, onnan Cézareába Kornéliuszhoz, ennek kapcsán értik meg a jeruzsálemi hívők, hogy „a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre”.
 - Ennek a következménye az is, hogy (ApCsel 15) a jeruzsálemiek a pogánykeresztyénekkal egységre tudnak jutni. Mindezt Isten „szervezi”.
 - Másik szál: István halála – Saul megtérése, majd Antióchiába kerülése (egy olyan gyülekezetbe, amely szintén „az Istvánért támadt üldözés” nyomán alakult).
 - A mai helyzetekben, nehézségekben meglátjuk-e, hogy hogyan akar Isten munkálkodni azokon keresztül? (A „lehetőségeket” – annak tartjuk-e az Istentől kapott nyitott ajtókat?)